

„Kastélyok! Évadok!”

(Hommage à Arthur Rimbaud)

Emlékezésbe öszült jelen.

*Zümmög havas fenyők közt
idő, magával eltelt komputer,*

óriás táviratiroda-kaptár,

a pillanatot üvegmonstruma,

ahová egyszerre futnak be

darázsfullánkú méhek,

hírek,

háború,

lincs,

terror.

Elegáns diplomata-

diszkrécióval,

csokornyakkendősen,

luxusautón

érkezik

a halál.

És mégis.

Reszket a bokor.

Mert március.

Feledékenységgel

bokra remeg.

Egy szentimentális gerle.

Krisztus látható madara.

Láthatatlan bölény.

Fű, elsöpri

a toll sirámaid.

Nő, csend-bozótban is

vasszilánk haja,

igazság tömbjéről

szakadt sugár,

sugárzuhatag.

— Höss, te, gyönyörűm,

madárcsontú,

szerilem-álcás

árulás! —

Szánalom viharra

söpri tán

Delilát,

hogy így röpül,

haragnál sebesebben.

*Mentőcsónak motor
berreg: hiány.*

Ímhol hőseink:

Jozef K., Szejkkal,

középkorunkban úrhajók

kompján érkezett

potyautasok.

Hozzák a század

Holdon túli

üzenetét:

Közetmintát

növénykorunkból,

rovarkorunkból.

S egy kis tűzrevalót:

jelen korunk lenyomatát.

Faggatózóknak: Forgassátok

a Kalevalát.

Ha záp, kő nélkül is

kiderül, mit rejt

a világ-tojás.

Sötét és bűdös.

S már előbb, az asszony-

szem-mindenség lámpáinál.

(Jozef K. hallgatása.

A bölcs szejki mellébeszélés.

Félrecélozva telibe talál.

Prágára néz, sörére,

s ránk sandít kis,

ravasz szemé.)

Feszengünk.

Itt vagyunk.

Mi vagyunk.

Személyesen.

S kikezd a csend,

locska beszéd.

Mint bélyeget,

lopott, titkon zabált

vacsorafoltot viseljük

a büszke népvét,

lobogót, mely kiáltó,

bűnököt takar,

alatta a viszketeg,
lemart var, oszlás és
élve-rothadás.
H o l o t t
kasza és csille,
ásó, kalapács, préselőkorong
kezünkben kezdettől összecseng.
Szólítjuk a szerszámokat,
mestereinket,
tanítsanak meg emberül
szót érteni.
A k k o r ! M a j d !
mi olvasztunk
a csillagérből fémeket.
S továbbmegyünk.
Eleget gyönyörködtünk már
befezezett dolgainknál!
Felismerjük
egymás bajában önmagunk:
a kaméleontemplomot,
istent, a páncélosbogártól
Marxig,
a papokat, akik
beszéd-rongyhegyek lángjánál
műmiává aszalják az isten tetemét.
Törhetetlen tükröt törünk.
Belévakul a történelem.
Oly nagy a rútság,
mi szembenéz.
S olyan hatalmas a szépség,
mi a csúfságon átdereng.
Nap-teljességű
akár a kismama,
harmadmagával
egymaga.
Ring,
időnek szelíd csapda,
a jelenben,
csónakszálon,
tétován.
Múltból érkező gondjain,
magzatszívben keringő
zene, a jövő szab ütemet.
E z a s z é p s é g.
Megizzadunk,
míg eltakarítjuk
útjából
holt idő hordalékát,
eleven idő elől.

K o r m o s, f ö l d t ő l r e c s e g ő
szájjal átkiáltunk
a túlsó partra:
— Találkozunk,
mondjuk,
hogy közérthető legyen,
nagypénteken! —
Virágvasárnap régen elmúlt,
ibolyás dionysia,
az őszövetség filiszteus hada is, már
tudatunk mélyén pezseg a vásár.
Isten, az élő, bosszúálló
kis, fekete örömanya,
holló fürösztí fiát,
halottmosó kárhozat
kántál feltámadást.
F i a h o r d ó k k é n t
istentelen
testünk erszényében mi is
magunkkal hoztuk a jövőt,
fémszavannák acél-
kenguru-csapata.
A kohóillatú szélbe tartjuk:
Mágnesezze, eddze tűz
vas-leányunk, vas-fiunk.
V é g ű l m i n d e n
r e j t e z k e d é s t,
azbesztmaszkot eldobunk.
Elegünk van.
A Forrásokból
egy unalmas menny
ígérete buzog:
Sziklakertecskék, itt-ott,
a szimmetriáért, kénköves szakadék.
Tájkép, háziasított ördögökkel,
halványkék angyalokkal.
E l e g ű n k v a n.
Most a tengerhez indulunk.
Istenünk, az elfeledett,
bátor és szabad nomád,
tegzéből kivesz a Rend,
újára fölfeszít,
röpít.
S áttüzesedett eszméletként
e végtelen jelen
közönyébe nyilallunk.

Üdv, Rimbaud

Köszönt kigyulladt táborunk.
V a g y u n k, hát elmegyünk.
A Kapitány felvonta már
szívünk horgonyát.
Te tudod,
undok kis mocsár
a kegyelet.
Egymást kioltó
vagabundaszemek,
évadod tornácában
úgyis találkozunk.
Jéghideg, szertelen szerelmedet,
zászlónkra írjuk a tisztaságot,
s a vágyak gyarmatán
számládra írjuk a gyapot-
és vérszagú éjszaka üszkét.
C s a k a h a l á l,
a lehetetlen
nem talál megadást.
Kőkemény maszk alatt
támadást dobol a csönd,
s világít
gyanútlan nappalok fölött
fürkész hold, könyörtelen
világos tekinteted,
halálnikkellel bevont
időtükör.
S egy árnyalatnyi,
torzító görbület.

Költészet

Rövidlátó nap, melytől
a k ö v e k kiszolgáltatták
rab lelkünk penészes gönceit,
a k e g y e t l e n s é g visszanyeri
kárhozat előtti alakját: mint tisztítóűz
hull belénk orv irgalom, pólusok hidege,
elenyészik az erkölcs.
S i t t marad, mozdíthatatlan nehezekül,
kiürült, otromba szarkofág, a s z ó.